

Всички хора казваха: „Смъртъ за този проклетникъ!“ И наистина *сждиитѣ и сждебнитѣ заседатели* единодушно го осъдиха на смъртъ.

Дойде врѣме да го качатъ на бѣсилката. Цвѣтко заплака. Той помоли да повикатъ добрата му майка, да дойде при него и се разцѣлватъ за послѣденъ пѣтъ.

Изпълниха му молбата. Майка му дойде. Цвѣтко се обърна къмъ нея и каза: „Мамо, азъ вече умирамъ. За послѣдно сбогуване, дай да те цѣлуна *по езика*, който ме е училъ първитѣ думи да изговарямъ!“ Майката се приближи, подади езикъ, но Цвѣтко, вмѣсто да го цѣлуни, *прѣгриза го* съ остритѣ си зѣби...

Всички се почудиха за тази му постѣпка.

Тогавъ Цвѣтко проговори: „Този езикъ, що прѣгризахъ сега, ме е докаралъ до това положение. При една добра и умна майка, азъ щѣхъ да бѣда честенъ човѣкъ и нѣмаше младъ и зеленъ да умирамъ най-позорно на тази черна бѣсилка“...

Личо.

